

Arrest

**nr. 57 489 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANHALST, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 november 2009 en heeft zich op 6 november 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 mei 2010 en 8 november 2010.

1.3. Op 16 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, en afkomstig te zijn van de stad Gaza (wijk Shuza'ya) gelegen in de Gazastrook. Na uw studies werkte u op de markt van Shuza'ya . Omstreeks 2006 ging u aan de slag als mede-organisator van allerlei evenementen voor "Fatah". In de zomer van 2007 bezochten aanhangers van "Hamas" uw thuisadres en deden bij uw moeder navraag naar uw verblijfplaats. Omdat u als activist van "Fatah" vreesde door "Hamas" te worden geïdoleerd leefde u hierop volgend ondergedoken op uw thuisadres. In januari 2008 vluchtte u via Rafah naar Cairo, gelegen in Egypte. U verbleef in Cairo tot 20 oktober 2009. Op die datum vluchtte u per boot naar België en vroeg hier op 6 november 2009 asiel aan.

B. Motivering

Er dient na twee gehoren door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u van Gaza-stad afkomstig bent en er tot januari 2008 verbleef. Niet alleen legt u geen begin van bewijs voor om uw identiteit en uw afkomst te staven, daarnaast blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat u ondanks uw bewering dat u in Gaza-stad geregistreerd bent bij "UNRWA" (The United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East; zie gehoorverslagen CGVS, 20 mei 2010, p.6 en 8 november 2010, p.2) niet bekend bent bij deze organisatie. Zulks ondermijnt uw bewering dat u bij "UNRWA" geregistreerd bent en roept ernstige twijfel op over uw voorgehouden afkomst.

Deze appreciatie wordt onderstreept door de vaststelling dat u niet vertrouwd bent met bepaalde elementaire gegevens betreffende de levensomstandigheden en de actuele geschiedenis van de Gazastrook. Zo verklaarde u dat er in de Gazastrook tot op het moment van uw vertrek in januari 2008 biljetten van 10 sheqel in omloop waren (zie gehoorverslag CGVS, 8 november 2010, p.2), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het biljet van 20 sheqel de kleinste coupure is waarin deze munt circuleert. Verder verklaarde u dat er muntstukken van 1 sheqel in omloop zijn maar wist niet te verduidelijken welke andere muntstukken in omloop zijn daar die volgens u niet gebruikt worden (zie gehoorverslag CGVS, 8 november 2010, p.2) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er ook muntstukken van 5, 10 en 50 agorot en muntstukken van 5 en 10 sheqel in omloop zijn. Vermits u verklaarde dat u in Gaza-stad als marktkramer actief was, is deze lacune in uw kennis op zijn minst merkwaardig te noemen. Verder verklaarde u dat tot op het moment van uw vlucht in januari 2008 joodse kolonisten verbleven in de nabij Gaza-stad gelegen kolonie Nezarim (zie gehoorverslag CGVS, 8 november 2010, p.6). Zulks strookt niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat deze kolonie in 2005 verlaten en ontmanteld werd. Daarnaast verklaarde u dat "Hamas" de macht overnam in de Gazastrook na een verkiezingsoverwinning in de zomer van 2007 (zie gehoorverslag CGVS, 8 november 2010, p.6), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat dit verkiezingsresultaat van januari 2006 dateert. Verder weet u niet te verduidelijken welke kleuren de nummerplaten van privé-voertuigen hebben in de Gazastrook. U vergoelijkt zulks door te stellen dat er in uw wijk geen wagens kwamen. Erop gewezen dat u toch wel eens een auto moet hebben gezien, stelt dat dit effectief het geval is maar dat u er niet op lette, een uitleg die voor iemand geboren en getogen in Gaza niet kan overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, 8 november 2010, p.7). Verder slaagt er niet in om aan te geven wanneer de tweede Intifadah begon (zie gehoorverslag CGVS, 8 november 2010, p.8). Uw gebrekkige kennis over deze elementaire gegevens betreffende de levensomstandigheden en de actuele geschiedenis van de Gazastrook roept fundamentele twijfel op over uw bewering dat u tot januari 2008 in Gaza-stad verbleef. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven kaderen in de actuele problematische veiligheidssituatie in de regio ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenzeer. Het feit dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal vertrouwd bleek met de situering van bepaalde wijken van Gaza-stad (zie gehoorverslag CGVS, 8 november 2010, p. 3 – 4), de in deze stad gelegen vluchtelingenkampen kende (zie gehoorverslag CGVS, 8 november 2010, p.4) en vertrouwd bent met het in deze stad gelegen Shifahospitaal (zie gehoorverslag CGVS, 8 november 2010, p.4) doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Deze oppervlakkige kennis weegt immers niet op tegen de lacunes in uw kennis die werden vastgesteld en kan niet weerhouden worden als afdoende bewijs van uw bewering dat u tot januari 2008 in Gaza-stad verbleef –temeer daar deze kennis door studie verworven kan worden.

Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald om uw voorgehouden afkomst en verblijf in Gaza-stad tot januari 2008 en bijgevolg ook de door u

aangehaalde problemen aannemelijk te maken. Om deze reden wordt u zowel de status als vluchteling als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor uw reisweg noch uw identiteit kan worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), herhaalt verzoeker zijn verklaringen over zijn vervolgingsvrees en vlucht, en meent hij dat het dan ook onbegrijpelijk is dat de commissaris-generaal op basis van deze verklaringen tot de vaststelling komt dat verzoeker niet tot in januari 2008 in Gaza-stad zou verbleven hebben. Hij benadrukt dat hij vroegtijdig de school heeft moeten verlaten om te gaan werken, niet bewezen kan worden dat zijn oppervlakkige kennis een bewijs zou kunnen zijn van zijn niet-verblijf in Gaza en het fantasiegebonden is dat verzoeker zijn kennis door studie zou verworven hebben. Verzoeker zal trachten een identiteitsdocument te bekomen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan een verhoogd risico te lopen voor zijn leven en het voorwerp uit te maken van onmenselijke behandelingen wanneer hij zou teruggestuurd worden naar zijn vorige woonplaats. Verzoeker wijst op zijn verklaring dat de leden van Hamas hem tweemaal thuis kwamen opzoeken in een periode waarin diverse Fatah-leden en -sympathisanten gedood werden.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de formele motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat niet alle door hem opgegeven positieve gegevens in de bestreden beslissing werden opgenomen. Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes te verklaren en besluit dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de levenswerkelijkheid van een Palestijn ter plaatse en “*dat de verzamelde informatie soms niet opweegt met het dagelijkse lijden en de risicofactoren*”.

Er worden geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagde zijn afkomst en verblijf tot januari 2008 in Gaza-stad aannemelijk te maken gelet op het gebrek aan bewijs van zijn identiteit en afkomst, hij in tegenstelling tot wat hij beweert niet bekend is bij de UNRWA en hij ook niet vertrouwd is met de elementaire gegevens betreffende de levensomstandigheden en de actuele geschiedenis van de Gazastrook, (ii) er derhalve ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld, en (iii) hij niet in het bezit is van enig reis- en /of identiteitsdocument waardoor noch zijn reisweg, noch zijn identiteit kan worden nagegaan.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken.

Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon "*die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen*" en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen inroepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de asielzoeker ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats. Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit, of zoals in casu de gewone verblijfplaats, voldoende aantoont.

2.7. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uit onderzoek bij de UNRWA, resultaten toegevoegd aan het administratief dossier (CEDOCA PLE2010-003w), blijkt dat verzoeker, onder de naam die hij gebruikt, niet bekend is bij deze organisatie en derhalve niet geregistreerd is onder deze naam. Als verklaring voor deze vaststelling volhardt verzoeker in zijn vage en tegenstrijdige verklaringen. Verzoeker herhaalt dat zijn moeder een kaart had maar dat hij hier geen details over kent en hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens zijn eerste gehoor waar hij daarentegen stelde niet geregistreerd te zijn bij UNRWA. De Raad kan enkel vaststellen dat uit onderzoek blijkt dat verzoeker niet geregistreerd is bij de UNRWA, hij niet het minste begin van bewijs indient van zijn identiteit en zijn afkomst uit Gaza en hij zelf onduidelijkheid creëert over het al dan niet geregistreerd zijn ("*Had u een UNRWA-kaart? Ja. Kunt u ons beschrijven hoe deze kaart is? Een witte kaart, waarop naam staat van moeder, vader en mijzelf. (...) Kunnen we nagaan of u ingeschreven bent bij UNRWA? Ok. Maar we zijn niet echt in deze organisatie geregistreerd. (...) Maar had u een UNRWA-kaart? Eerder zei u van wel? Er zijn twee soorten kaarten, we hebben een andere kaart. Ik studeerde in scholen die tot de UNRWA hoorden. Dus u bent er geregistreerd? Ja.*") (CGVS gehoor I, p. 6)) De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geen foutieve infoverzameling worden verweten aangezien bij de UNRWA werd nagegaan of verzoeker daar al dan niet gekend is en dit werd nagetrokken op basis van de informatie door verzoeker zelf aangegeven (voornaam, naam van de vader, grootvader. Familiennaam, woonplaats enz.).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker, blijkens zijn verklaringen, in het bezit is van documenten (een identiteitskaart en een geboorteakte (CGVS gehoor I, p. 2)) en hij op geen enkele wijze een plausibele verklaring geeft waarom deze niet worden voorgelegd.

2.8. Vermits verzoeker zijn gewoonlijk verblijf in Gaza-stad niet aantoont met documenten is het noodzakelijk na te gaan of hij zijn verblijf kan aantonen middels verklaringen.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet vertrouwd is met bepaalde elementaire gegevens betreffende de levensomstandigheden en de actuele geschiedenis van de Gazastreek, wijst hij erop dat in acht genomen moet worden dat hij op zestienjarige leeftijd de

school heeft moeten verlaten om te gaan werken, niet alle door hem opgegeven positieve gegevens in de beslissing van de commissarissis-generaal werden opgenomen, de lacunes in zijn kennis niet als bewijs kunnen dienen dat hij niet in Gaza zou gewoond hebben en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met de levenswerkelijkheid van een Palestijn ter plaatse.

Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat de aan verzoeker gestelde vragen zijn onmiddellijke leefwereld betreffen. Verzoeker beweert zijn hele leven in Gaza-stad te hebben gewoond en gewerkt zodat van hem kan verwacht worden dat hij juiste verklaringen kan afleggen over de gebruikte munten, temeer hij volgens zijn verklaring vanaf zijn zestiende regelmatig op de markt werkte. Verzoekers verschoning hiervoor, verward te zijn geweest tijdens het gehoor, is een loutere post-factum bewering die niet aannemelijk is. Dat verzoeker zelf niet met een wagen rijdt en dat er ook mensen zijn die niet geïnteresseerd zijn in wagens, neemt niet weg dat kan verwacht worden dat hij weet welke kleur de nummerplaten van privé-voertuigen in de Gazastrook hebben. Voorts kan van de jonge Palestijn die beweert dat hij bepaalde activiteiten voor Fatah zou hebben gepleegd verwacht worden dat hij weet wanneer de tweede Intifadah begon, indien hij daadwerkelijk in de Gaza zou hebben verbleven. Het argument dat er altijd problemen zijn voor mensen die in Gaza wonen, is niet ernstig aangezien de twee Intifadah's kernbegrippen zijn in het leven van een Palestijn en dit des te meer geldt voor iemand die beweert zich voor Fatah te hebben ingezet. Verzoeker slaagt er verder ook niet in om zijn foutieve bewering dat de Joodse kolonie Nezarim nog steeds bewoond zou zijn in januari 2008 te verklaren. Het verweer dat hij er als Palestijn uit Gaza niet precies kan op antwoorden, hij er net zoals andere Palestijnen niet binnen mag en buitenstaanders misschien wel over betere informatie beschikken is evenmin ernstig aangezien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de gebouwen van Netzarim in brand werden gestoken nadat de Joodse kolonisten vertrokken. Daarenboven antwoordde verzoeker uitdrukkelijk op de vraag of er nog Joden woonden tot aan zijn vertrek: "*Jazeker, die woonden er nog altijd*" (CGVS gehoor II, p. 6). In acht genomen de vaststelling dat verzoeker niet is ingeschreven onder de door hem gebruikte naam bij de UNRWA, hij niet het minste begin van bewijs indient over zijn afkomst en identiteit, en zijn gebrek aan correcte kennis van dagdagelijkse gegevens is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit de Gazastrook.

Waar verzoeker opmerkt dat niet alle door hem positief opgegeven antwoorden in de bestreden beslissing werden opgenomen, benadrukt de Raad dat geen enkele bepaling de commissaris-generaal verplicht alle elementen in het voordeel van verzoeker in zijn beslissing op te nemen. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat de vaststelling dat verzoeker wel vertrouwd leek met bepaalde elementen niet opweegt tegen de vaststelling dat hij op bepaalde in de bestreden beslissing aangehaalde en elementaire vragen het correcte antwoord schuldig diende te blijven. De opmerking dat zijn kennis door studie kan verworven zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat het opmerkelijk is dat verzoeker op voor de hand liggende vragen als de kleur van nummerplaten en het in omloop zijnde geld in Gaza niet correct kan antwoorden terwijl hij jaren als marktkramer heeft gewerkt, maar daarentegen wel de vluchtelingenkampen in de Gazastrook kan opnoemen, maar verkeerdelijk voorhoudt dat er nog altijd Joodse kolonisten in de Gaza wonen. Wat verzoeker bedoelt met de opmerking "*dat de verzamelde informatie soms niet opweegt met het dagelijkse lijden en de risicofactoren*", is de Raad niet duidelijk.

2.9. Aangezien verzoeker er niet in slaagt zijn afkomst en verblijf tot 2008 in Gaza-stad aannemelijk te maken middels documenten of verklaringen, kan de Raad ook geen geloof hechten aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. De herhaling van zijn verklaringen omtrent zijn vervolgingsvrees en zijn vluchtomstandigheden, kan deze ongeloofwaardigheid niet herstellen.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.11. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Door een gebrek aan documenten en het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, in het bijzonder betreffende de regio/land waarvan hij beweert afkomstig te zijn, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

2.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing ook gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet voorgehouden kan worden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel volgehouden worden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het vertrouwensbeginsel ten slotte houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS